

Ágh István
SZÉKELYKEVE

Pétervárad s Kalemegdán után,
nagy történelmi pusztaságon át
közelítjük naplemente felől
kelet népét, s kérdezi a sofőr,
ez az út visz Szkorenovac fele?
goszpodine! erre Székelykeve?
hajt valami tudatalatti vágy,
odahajló erős kíváncsiság.

Nemhogy mint gyenge szórvány veszne ki,
a féreg a gyökeret kedveli,
bár megmaradni még Hungaricum,
így kevésbé anakronisztikus,
minket meg elragadt az utazás,
mint egy szerelmes elhatározás,
itt még vigasz, mi másutt kései,
s a gyűlölet villantja késeit.

Kukoricások tengerén hajóz
Aracs romja, de csak mi haladunk,
a büszke nyugat alkonyában épp
kezdi kelet mennybemenetelét,
mielőtt árnyékká lesz az anyag,
fölragyog, mint a valódi arany,
olyan sárga Kugotowicz Manó
térképe is, mint a sárgarigó.

Vármegyékből font babérkoszorúm
helyett gerenda, csalán verte rom,
szűrős koromszag, mintha a tüzet
tegnapelőtt oltották volna el,
akkor még ez a lapos Pancsova

nem a benzin gyúlékony városa,
míg Belgrád hozta rá a háborút,
a honvédek meghalni jártak ott.

Mit az Al-Duna kapuja lezárt,
csak ingerelt, hogy verjék le a zárt,
egymás nyomába lépve taposott,
s már a Kárpátok ölében lakott,
megtelepült, de mint felhők raja
mindig elszállt fölülre a haza,
és menekült, de nem tudta, hová,
volt akinek nem is volt már odább.

Vérzett a hó, máig sincs irtalom,
színt váltott a Siculicidium,
áldozatnak kijár a büntetés,
míg Fogadjisten vagy Istensegítség
földjeit szántják, míg hajlékait
lakják, az anyaország hazahív
a peremére, mint valamikor,
így lett Madéfalvából Trianon.

Másik ország közepére került,
hogy majd a szomszédságban elmerül,
de a bajban jelenné vált a múlt,
amit háromszáz év alatt tanult,
túlélővé nevelte akkor is,
ha örvényből égbe kapaszkodik,
de ha a föld erejétől feszül,
nem fél Istenen kívül semmitől.

Visszatér boldog fiatalkorom,
piros tetőit őrzi a torony,
a gémeskút, öreg pásztorkirály,
nem látszik, mégis itt delel a nyáj,
mert minden itt van, ami nincs jelen,
ami a miénk volt és elveszett,

és lovunk nyári rétet abrakol
csillagszóró téli hajnalokon.

FÖLDJEIVEL AZ ORSZÁG

Én kallódó tulajdonom,
a szülői kisbirtok,
megvan ugyan, mint tudhatom
a földbérleti díjból,

csak azt nem, ki utalja át,
mit kézbesít a postás,
s hol az a föld, melyik határ
megnevezhető pontján?

kék telekkönyvi szám alatt
maradt absztrakciója,
négy hektárt, nyolcvannégy arany-
koronát igazolva,

mit parcellánként vettek el,
vissza már egybeszántva
adták a fölreformerek,
kezdvén új földosztásba,

s kiosztották, mint a kevert
kártyát, s nem a sajátját
annak, ki gazdálkodni mer,
és nem futott világgá,

én is jöttem, mint milliók
mentek kintól leverten,
nem is munkám kinja miatt,
de ami körülötte

a parasztember ösztönös
nyomorúsága, titkos
ítélet a fejünk fölött,
szétszórattatni, itthon!

mennyi belföldi száműzött
múltjától ég a honvágy!
ki törvény szerint örökölt,
más gazdálkodik jussán,

s a másén is más, idegen,
s úgy van csak közöm hozzá,
hogy kézen-közön veszik el
földjeivel az ország.

Élettér, 2015 (80x80 cm, olaj, vászon)